

BLUE BERET

Minnebok
for Den norske FN-styrken
kontingent XV, mai-november 1985

VÅR TID I LIBANON

Minnebok for norsk UNIFIL-kontingent XV, mai – november 1985

Et halvt år i Libanon representerer års erfaringer og opplevelser. Kameratskap, utfordringer, internasjonalt samarbeid, møte med fremmed kulturer og ikke minst: Tjeneste for fred. Vi var her som gjester, men vil for alltid ha våre tanker og oppmerksomhet rettet mot dette krigsherjede, men likevel så facinerende landet. Derfor denne minneboken.

Vi vil takke alle som har gjort denne produksjonen mulig. Først og fremst Marc Markarian og hans trykkeriforbindelse for den tekniske produksjonen. Videre ob. lt. Pulli og hans stab på UNIFIL House i Beirut, A/CMPIO major Nordenborg og Italair.

Kåre M. Hansen
Fenr./ ass. presseoffiser

Hans E. H. Jacobsen
Löytnant/ presseoffiser

Y. Marc Markarian
designer — printer

Som norsk kontingentsjef har jeg hatt god anledning til å bli kjent med personellet i kontingent XV, både ved NORBATT, NORMAINTCOY og ved UNIFIL-enheter i NAQOURA.

Gjennom inspeksjoner og besøk ved NORBATT og NORMAINTCOY har jeg også fått et inngående kjennskap til og inntrykk av avdelingens funksjonsdyktighet og personellets faglige ferdigheter.

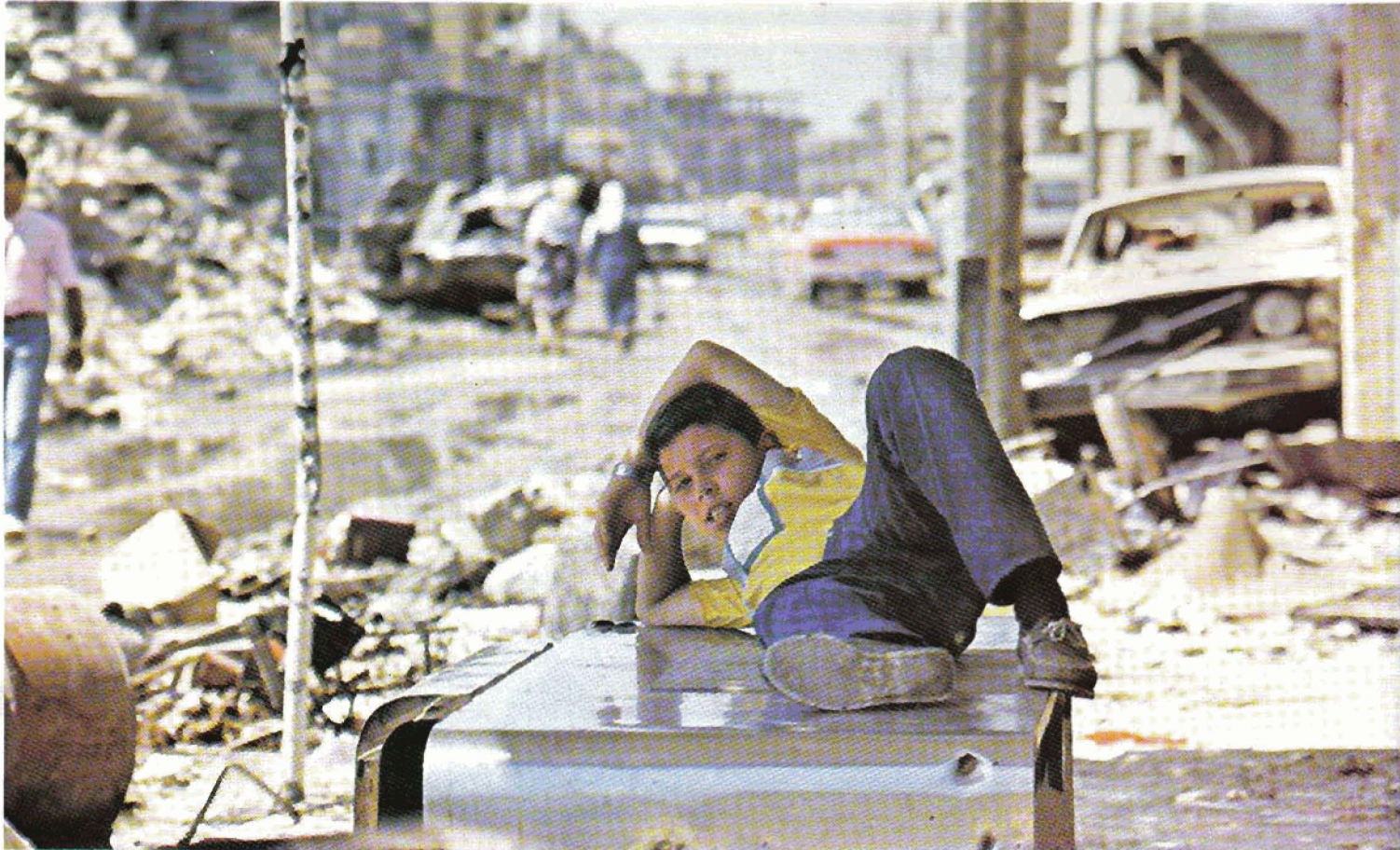
På denne bakgrunn kan jeg fastslå at kontingent XV har vært av beste merke blant kontingenter til UNIFIL.

Tjenesten har vært utført på en profesjonell måte, med stor innsats og motivering. Kontingent XV har således på en utmerket måte levet opp til det gode renome norske kontingenter har opparbeidet siden UNIFIL ble etablert i 1978, og har ytterligere forsterket dette inntrykket.

Som NORCO vil jeg takke hver enkelt av dere for innsatsen i UNIFIL, og kan forsikre om at den ikke har vært forgjeves.

Selv om vi på kort sikt ikke kan öyne noen lösning på konflikten i Libanon, er likevel UNIFIL's bidrag til en fredelig lösning betydelig.

Eystein Singstad Oberst/NORCO

Vi nordmenn må nok innse at vi vanskelig forstår Libanons tragedie. Denne gutten er knipset en «idyllisk» søndag formiddag i flyktningeleiren Shatilla i Beirut.

Force Commander, general William Callaghan besøker Norbatt, og en visitt i hundetroppen hører selvsagt med til hans gjøremål.

Kolonner har hørt til dagens orden gjennom seks måneder for mange av oss. Bildet er tatt ved en av Norbatts enklaveposisjoner.

Mangt et vennskap har oppstått i løpet av de seks månedene i Libanon, også mellom militære og sivile. Bildet er fra en fest på Martini-høyden.

NRKs Johan Thorud:

-FARVEL, LIBANON

NRK har flyttet sitt Midt-Østenkontor fra Beirut til Amman. Det var med både lettelse og vemod Johan Thorud forlot Beirut. Med Thoruds tillatelse gjengir Blue Beret avskjedskåseriet som ble sendt i «Søndagsmagasinet» i radio.

BLOKK

Hva har vært vanskeligst å rapportere om fra Beirut? Jo, kanskje det at det på tross av en nærmest kronisk krigstilstand så lever en million mennesker et dagligliv, langt de fleste et materielt sett godt liv, selv om det er store forskjeller i Libanon.

Det er blitt mange rapporter om krig, og det har vel knapt vært en dag uten at skudd er løsnet eller bomber har truffet boligområder, men det regner ikke like intenst med slikt hele tiden, og heller ikke over alt. Beirut er naturligvis delvis ruiner, men det er også grønnsaksvognene bugnende med frisk mynte, den søte eimen fra honningmelonene, av tomater, appelsiner, kirsebær, bananer og jordbær, de neste svarte auberginene, buntene med små purreløk, ferske fikener, ja det er faktisk også en fornøyelse å vandre gjennom gatene i vår del av Beirut. En ser nesten ikke automatgeværene, granatkasterne, de skjeggete og ville militsmedlemmene for de sterke, vakre fargene

til jordens grøde. Libanons rødvin kan anbefales, og her får en alt, til og med norsk baconost, frossenfisk, riktignok litt ujevn tilgang på norsk lettrøkt kaviar, men i praksis så mangler absolutt intet. I så henseende er libaneserne svært så bortskjemte, og vi med dem.

Men det er klart at det likevel røyner på for mange. Beirut er ingen idyll. Jeg skulle kjøpe meg nye joggesko en dag og vi gikk inn i en sportsforretning der damen raskt noterte seg at vi var utlendinger. Med klar stemme sa hun at hun hatet Libanon. Ja, hun var libaneser selv, men hun var så oppgitt over dette landet og ønsket bare å komme seg vekk. Men det er ikke så lett, de har butikken og banken krever sitt, det er ikke så lett å få solgt varelageret for en noenlunde akseptabel pris.

— Jeg har mann og fire barn, og er svært glad i dem alle, forteller hun, men mange ganger tenker jeg at om jeg ikke hadde giftet meg og hadde vært fri og frank nå, så kunne jeg dratt hvor som helst, vekk fra denne galskapen.

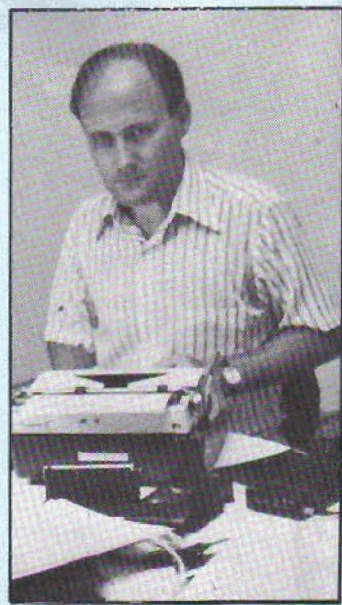
Nei, hun hadde det ikke godt, var tydelig deprimert som så mange andre. Det hevdes at forbruket av nerveberoligende midler øker.

Vi merker det også på mange unge mennesker vi kommer i kontakt med. De

spør stadig hva vi mener om situasjonen, om hvordan vi tror fremtiden blir, deres fremtid. Fordi Libanon også er et så godt land å leve i, så håper de fleste i det lengste på fred, at det skal bli bedre, at de kan bli, og slipper å flytte til et annet sted. Det er vanskelig å gi slipp på Libanon.

Det har vært et godt land å bo i for oss også. Vi har trivdes bra, på tross av det berømmelige kuleregnet, og selv om en skal passe seg for å bli sentimental opp i det hele, så føler vi kanskje at vi er litt usolidariske med våre libanesiske venner når vi nå drar: Og vi kommer aldri til å få noen veranda som vender ut mot Middelhavet mer, med nesten alltid blomstrende hibiskus og det lille chakaranda-treet. Det siste året har vi riktignok ikke brukt verandaen så mye, det sitter nemlig en snikskytter på toppen av siloen i havna noen kilometer borte på den andre siden av den grønne linjen. Han skyter nå og da sine 12.7 mm eksplosive kuler langsmed cornichen og huset vårt. Amin, altmuligmannen på hjørnet, tilbød riktignok å bygge en mur på den ene siden av verandaen eller fylle opp med sandsekker. Men vi lot det heller være.

Vi har ofte snakket om at vi burde si noe om libanesisk mentalitet, men slike generaliseringer er som kjent farlige å begi seg ut på. Nå på tampen kan en kanskje likevel ta sjansen. Libanesere er på samme tid meget vennlige og svært arrogante. De er sterkt familiebundne. De er blottet for sosial samvittighet utover familien. Her ligger kanskje en del av forklaringen på den sørgelige utviklingen. De fleste er besjelet av en kremmerånd, som knapt er kjent hjemme. Bare

man har penger er intet umulig, her trixes og fixes det over en lav sko. En jeg kjenner som arbeidet for en internasjonal bistandsorganisasjon skulle utarbeide et overslag for et prosjekt sammen med noen libanesere, de var en slags sosialister. Ikke desto mindre foreslo libaneserne å øke rammen for prosjektet med flere tusen dollar, så kunne jo min venn få la oss si 10.000 dollar i sin lomme og de sitt.

Han forklarte at en av grunnene til at internasjonale bistandsarbeidere, i allefall i enkelte stillinger, er betalt så bra, er nettopp for å sikre seg mot denne form for korrupsjon. Det skjønner de færreste libanesere. Korrupsjon hører til dagens orden. Stats tjenestemen i Libanon er riktignok dårlig betalt, men det er ikke bare der det ligger.

Vel, vi sier farvel til Beirut, sola skinner penere her enn i Amman, men likevel. I Beirut er det normalt å kjøre mot kjøreretningen i enveiskjørte gater. I Amman får en bot for å unnlate å bruke sikkerhetsbeltet. Det en overgang, men vi skal vel alltid klare oss i Amman også.

